

Erdésznapi Kemencén

Immár hagyományként rendezték meg a kemencei erdészet területén az Ipolyerdő kerületvezetőinek az erdésznapot. Ez afféle erdészmajális, összekötve a kellemest a hasznossal. A szakszervezet ugyanis míg puhul a kondérokban az ebédrevaló vadpörkölt, megtárgyalja ügyes-bajos dolgait. A tisztás egy sarkán célbalőhet az alkalomra el látogató családtagok apraja-nagyja. Miközben Diósjenő felől közelítettem meg a helyszínt az erdőgazdasági aszfaltozott úton egy kisebb munkacsapat gyógyította az elmúlt év hatalmas felhőszakadásának nyomait. Az Ipolyerdőt ért többszáz milliós kárból ez az útszakasz szenvedett éppen eleget. Elsodort az ár padkát, átereszt, hidat, útkoronát, kisvasutat – mindent, amit ért. Hála az ÁPV Rt.-nek, mire itt az ősz, ez az útszakasz is rendben lesz.

No de térjünk vissza az erdésznaphoz. A távolról érkezettek meglátogathatták a kemencei tájházat, a helytörténeti kiállítást, a kemencei vasúttörténeti múzeumot. Az apróság apró pónilovon vágathatott körbe-körbe, ahogy a kötőfék és a lótulajdonos engedte.

Ebéd előtt Kiss László vezérigazgató adta át az „Ipolyvidéki Erdőkért” díjat. Haraszty Gyula külön megköszönte az együtt végzett becsületes munkát.

Ünnepélyes külsőséggel avatták azt a két faragott sziklát, melyeken a Börzsöny erdeiért meghaltak nevei olvashatók és Áprily Lajos verse, mely az erdésznek íródott. Míg olvassuk a névsort, gondoljunk arra, hogy egyszer valamennyien

„...majd mélyebbre költözöm,
érezéstelen rommá omltan,
egy hang közlő sűgja még:
Én is az erdő fája voltam.”

Pápai Gábor

Az Ipolyerdőt ért tavalyi hatalmas felhőszakadás nyomai

*Szó esik a szakszervezet ügyes-bajos dolgairól
Jobbra a faragott szikla a Börzsönyért élt-
halt erdészek neveivel
Az Ipolyvidéki erdőkért díjazottak*

